

Det gjorde mig derfor også så glad, at jeg for en gangs skyld kunne nikke anerkende til en udtalelse fra hr. Holger K. Nielsen. Det var en udtalelse om, at forsvarsforbeholdet var mere til besvær end til gavn. Men min glæde varede ikke så længe, for det viste sig jo hurtigt, at SF blot ville have en anden formulering, så partiet kunne fjerne nogle af de mest pinlige konsekvenser af forbeholdet. Det er ikke godt nok, vil jeg gerne sige til hr. Holger K. Nielsen. Danmark skal vise sig ansvaret voksent og levere den nødvendige indsats for Europas sikkerhed og forsvar. Vi vil være med fuldt og helt.

Forårets altoverskyggende udenrigspolitiske tema drejede sig i allerhøjeste grad om at turde tage ansvar for mere end sig selv. Jeg taler her selvfølgelig om krigen mod Saddam Husseins regime i Irak. Det var en beslutning, som kaldte på både juridiske, politiske og ikke mindst moralske overvejelser, og det var en beslutning, der i højeste grad kaldte på værdier, visioner og vilje til politisk lederskab.

For Det Konservative Folkeparti var det aldrig et spørgsmål om, hvorvidt man er for eller imod krig. Vi er alle modstandere af krig og vil gå meget langt for at undgå, at det kommer så vidt. Men er det nødvendigt, er vi parate til at kæmpe for de værdier, vi tror på: Fred og frihed, demokrati og menneskerettigheder.

I beslutningen om dansk støtte til krigen mod regimet i Irak blev den konservative folketingsgruppe båret af en dybfølt erkendelse af, at såvel aktiv handling som passiv laden stå til ville have store konsekvenser. Vi vidste, at Iraks regime daglig dræbte og torturerede sine modstandere. Vi vidste, at Irak ikke ville fortælle, hvad der var blevet af de kemiske våben. Vi vidste, at Irak gennem 12 år havde ignoreret FN's resolutioner. Vi vidste, at Irak pustede til ilden i andre regionale konflikter, f.eks. i Palæstinaområdet.

Jo, det var klart for alle, at Saddam Hussein ikke ville gå frivilligt, og at han aldrig ville opgive sit terrorregime. Alternativet til aktiv handling var efter vores opfattelse det samme som at sende et signal til ikke bare Hussein, men også andre despoter om, at det internationale samfund ikke magter at sætte magt bag stillede krav.

I den situation var krig et legitimt og nødvendigt redskab, og jeg er glad for, at vi i den konservative folketingsgruppe tog vores beslutning i fuld enighed efter en grundig diskussion. Eftertiden vil se på den skelsættende begivenhed og konkludere, at nogle tog ansvar, andre meldte pas.

Jeg er stolt over og glad for, at vi Konservative valgte at tage del i ansvaret. Verden er nu sluppet af med en umenneskelig og brutal diktator, men krigen mod terror er ikke slut. Det har de seneste ugers terrorangreb med al tydelighed båret vidnesbyrd om. Det Konservative Folkeparti vil stå fast på et stærkt dansk engagement i alliancen med USA i krigen mod terror.

Det er mit håb, at EU-landene igen vil finde styrke i en fælles platform på tværs af Atlanten. De vestlige demokratier har intet at vinde ved splittelse. Med Danmarks stærke position i begynde lrejre bør vi kunne spille en aktiv rolle som brobygger i forholdet mellem USA og EU, et brobyggerprojekt, som den konservative udenrigsminister viste nyttigheden af, da han i efteråret fik sat en fastlåst fredsproces i Mellemøsten i bevægelse.

Vi går ikke og råber op om det til daglig, men den nuværende køreplan for fred mellem Israel og palæstinenserne, den såkaldte road map, er et resultat af aktiv dansk udenrigspolitik, når den er bedst. Som et lille land kan vi ikke diktere fred til de stridende parter, men vi kan finde den snørklede rute til et levedygtigt kompromis. Vi kan bygge broer; det er vi gode til i Danmark. Men det kræver, at man har nogle sammenhængende værdier at bygge en vision på, som man så har vilje til at sætte igennem.

Derfor er værdier, visioner og vilje nøgleord for os Konservative i vores kamp for at give mennesker frihed og ansvar i et rummeligt fællesskab.

Kl. 15.00

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er jo grænsende til det rørende, når man hører fru Pia Christmas-Møller tale om de fælles værdier og endog forsvaret for de svageste i samfundet, og på den baggrund er det unægteligt paradoksalt, at netop Det Konservative Folkeparti ved sin formand, økonomi- og erhvervsministeren, har gjort angrebet på det almene byggeri og mulighederne for, at netop de, som står svagest på boligmarkedet, også i fremtiden skulle kunne få en bolig, til sin absolutte mærkesag.

Jeg vil godt spørge: Hvordan kan det være udslag af en tankegang om de fælles værdier og beskyttelsen af de svage i samfundet? Det hænger jo ganske enkelt ikke sammen. Jeg ved da også godt, hvorfor det er sket. Det er sket, fordi statsministeren og nogle unge Venstremænd har